

Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.V.20.059/2025/4.

A felperes:

felperes1 (cím1)

A felperes képviselője:

dr. Szabó Győző ügyvéd (cím2.)

Az alperes:

alperes1 (cím3.)

Az alperes képviselője:

dr. Dezső László ügyvéd (cím4.)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

a felperes (43. sorszám alatt)

A per tárgya:

kártérítés

Az elsőfokú bíróság:

Kaposvári Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

10.P.20.597/2023/42/II. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében, a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja.

Az elsőfokú perköltség viselése körében megváltoztatja, mellőzi annak megállapítását, hogy a 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forint feljegyzett eljárési illetéket és 387.184 (háromszáznolcvanhétezer-száznyolcvannégy) forint feljegyzett eljárési költséget a Magyar Állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak – Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára – az esedékesség napjáig 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forint feljegyzett elsőfokú eljárési illetéket, valamint kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak – a Kaposvári Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívására, az ott írt időben és módon - 387.184 (háromszáznolcvanhétezer-száznyolcvannégy) forint állam által előlegezett költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak – Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára – az esedékesség napjáig 88.000 (nyolcvannyolcezer) forint meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket.

Az esedékesség napja – az elsőfokú eljárási illeték és a fellebbezési illeték tekintetében is - a jelen határozat meghozatalát követő hatvanadik nap. Az illeték megfizetése során a közlemény rovatban a Kaposvári Törvényszék és a Pécsi Ítéltábla megnevezését, az első- és másodfokú határozat ügyszámát, valamint a fizetésre kötelezett felperes adóazonosító számát fel kell tüntetni.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 55.000 (ötvenötezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes a helység1 helyrajzi szám1 hrsz. alatti 11 ha-os területen ridegtartásos, mélyalmos technológiájú lótarással foglalkozott. A lótarás keretében túlnyomórészt kancákat tartott ezen a területen, melyeket rendszeresen fedeztetett, a fedeztetésből származó csikókat bizonyos idő eltelte után ún. „pecsenyecsikóként” külföldre értékesítette.
- [2] Az alperes a 2017. február 21. napján kelt 754-2/2017. számú határozatával a helység1 község külterületén helyrajzi szám1 hrsz. alatt nyilvántartott 16 ha 641 m² legelő és erdő művelési ágú területen található hat lovat felperes1 cím1. szám alatti lakostól, az állatok tulajdonosától elkobozta. Az állatokat egyidejűleg véglegesen mentőközpontba helyezte el. Megállapította, hogy az állatok tulajdonjoga a Magyar Államot illeti meg.
- [3] A alperes1 határozatának indokolásában megállapította, hogy a felperes a fenti területen az általa tartott állatok megfelelő tartásáról, a terület megfelelő bekerítéséről, területről kijutásukról, kiszökésük megakadályozásáról nem gondoskodott, ezáltal a településen és a környező településeken élő emberek egészségét, életét súlyosan, rendszeresen és tartósan veszélyeztette és a határozat meghozatalakor is veszélyezteti. Ugyanakkor felperes1, mint lótaró és a lovak tulajdonosa a lovak állategészségügyi vizsgálatait, oltását, hatósági dokumentumainak beszerzését, egészségügyi könyv, lóútlevél és egyedi azonosítóval történő ellátását is elmulasztotta, amely miatt a Somogy Megyei Kormányhivatal helység4i Járási Hivatal Élelmiszerlánc-biztonsági és Állategészségügyi Osztálya bírság kiszabása és állategészségügyi zárlat elrendelése mellett kötelezte mulasztásainak pótlására. A felperes a többszörösen módosított határidőre a mulasztások pótlását részben sem teljesítette, nem gondoskodott az állatok megfelelő tartásának biztosításáról.
- [4] A Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz a felperes keresete alapján meghozott, 2017. október 10. napján kelt 1.K.27.140/2017/3/II. számú ítéletében az alperes hatóság 754-2/2017. iktatószámú határozatát hatályon kívül helyezte és a hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. A bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy az alperes fenti határozatában a tényállás nagy mértékben hiányos, ezért a megismételt eljárásra előírta az

alperesnek, hogy határozatban pontos tényállást állapítson meg, megjelölve a megállapított tények indokait is.

- [5] Az alperes a 2018. június 1. napján kelt KUT/33-4/2018. számú határozatában a helység3 Közös Önkormányzati Hivatal 754-21/2017. számú határozatát bevonta és az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. tv. 91. §-a alapján egységes döntésbe foglalva kiegészítette határozatát azzal, hogy a helység1 Község külterületén a helyrajzi szám1 hrsz. alatt nyilvántartott 16 ha 640 m² legelő és erdő művelési ágú területen található 5 db lovat felperes1 cím1. szám alatti lakostól, az állatok tulajdonosától elkobozta. Az állatokat egyidejűleg véglegesen mentőközpontban, a Kaposvári Egyetem Vadgazdálkodási Tájéközpont helység5 telepén helyezte el. Megállapította, hogy az állatok tulajdonjoga a Magyar Államot illeti meg, valamint tájékoztatta a felperest a jogorvoslati lehetőségről.
- [6] A megismételt eljárásában a hatóság a bíróság felhívásának megfelelően a megállapításait kellő bizonyítékokkal, jogszabályi hivatkozásokkal támasztotta alá.
- [7] A határozat ellen a felperes által előterjesztett kereset alapján eljáró Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2019. február 26. napján kelt 7.K.27.472/2018/18. számú ítéletében az alperes KUT/33-4/2018. számú határozatát megsemmisítette és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte a Kp. 92. § (1) bekezdés c) pontja alapján, mert megállapította, hogy a közigazgatási szerv a cselekményét kizárólag az ügyben nem alkalmazható jogszabályi rendelkezésre alapította. Határozata indokolásában rögzítette, hogy a megismételt eljárás során a Ket. már nem volt hatályban, ezért az alperes a szankció – az elkobzás – alkalmazása körében a Ket. szabályaira már nem hivatkozhatott, az Ákr. rendelkezéseit, illetve az időközben hatályba lépett a közigazgatási szankciókról szóló 2017. évi CXXV. törvény rendelkezéseit kellett volna alkalmaznia. Miután hivatalból észlelte az alperes határozatának semmisségét, ezért az ügy érdemére vonatkozó jogszabálysértéseket nem vizsgálta.
- [8] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:548 § (1) és (2) bekezdései alapján 4.000.000 forint kártérítés és a perköltség megfizetésére. Keresetét 9. sorszámú beadványában 3.800.000, - forint kár és perköltség megfizetésére szállította le. Csatolta az alperes 754-2/2017. számú határozatát, a Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.K.27.140/2017/3/II. számú ítéletét, az alperes KUT/33-4/2018. számú határozatát, a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 7.K.27.472/2018/18. számú határozatát. Álláspontja szerint ezek alapján megállapítható, hogy a jegyző mindkét határozata törvénysértő, azaz jogellenes és e jogellenes alperesi magatartás okozati összefüggésben áll az alperest ért kárral, az elmaradt haszonnal, illetve az egyik ló elhullásával. Bizonyítási indítvány keretében tanúk megidézését és meghallgatását, majd szakértő kirendelését kérte.
- [9] Az alperes ellenkérelme a felperes keresetének elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Álláspontja szerint kártérítési felelőssége nem áll fenn, önmagában az, hogy a bíróság megsemmisíti vagy hatályon kívül helyezi egy közigazgatási hatóság határozatát, a jogellenesség fogalmát nem meríti ki, jogellenes magatartás hiányában a pedig kártérítési felelőssége nem állapítható meg. Hivatkozott az okozati összefüggés hiányára és vitatta a felperes keresetének összecszerúségét is.
- [10] Az elsőfokú bíróság az indítványozott bizonyítás lefolytatását követően fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 450.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy 240.000 forint feljegyzett eljárási illetéket és 387.184 forint feljegyzett eljárási költséget a Magyar Állam viseli.
- [11] Ítélete indokolásában a Ptk. 6:548. §-ához fűződő kommentár alapján rögzítette, hogy a közhatalom gyakorlása során az egyedi ügyben hozott döntések jogalkalmazási vagy jogi értelmezési tévedései csak akkor járnak kártérítési felelősséggel, ha azok kirívóan súlyosak.

Kimondta azt is, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősséget nem alapozza meg önmagában az a körülmény, hogy a közigazgatási perben a bíróság jogszabálysértőnek ítélte meg a közigazgatási szerv határozatát (BDT2007. 1709), a jogalkalmazó hatóságok munkájának a jellegével együtt járó jogszabály alkalmazási és jogszabály értelmezési tévedések a felróhatóság körén kívül esnek és csak a rendkívüli, különös súlyú tévedések alapozzák meg a jogalkalmazó szerv felelősségét. Nem teszi kirívóvá a jogsértést önmagában az, ha a közigazgatási szerv a téves jogértelmezését több határozatában az ügyfél által kifejtett jogértelmezés ismeretében is fenntartja. Az elmaradt vagyoni előny kárként érvényesítése esetén szükséges annak bizonyítása, hogy ahhoz a károsult a bizonyossággal határos valószínűséggel hozzájutott volna (BDT2022. 4550).

- [12] Kifejtette, hogy a kártérítési per bíróságát kötik a közigazgatási per bíróságának a hatósági eljárásban feltárt jogszabálysértéssel kapcsolatos megállapításai, nem köti azonban a közigazgatási per bíróságának a jogszabálysértés minőségére, súlyára vonatkozó megállapítása. Nincs akadálya ezért annak, hogy a kártérítési per, illetőleg a közigazgatási per bírósága ugyanazt az jogszabálysértést az abból származó, de különböző jogágakhoz tartozó jogkövetkezmények alkalmazása szempontjából eltérő súlyosságúnak értékelhesse. Az alperes által meghozott határozatokat, illetőleg a bíróságok által meghozott döntéseket abból a szempontból vizsgálta ezért, hogy rendkívüli, különös súlyú tévedések alapozták-e meg a jogalkalmazó szerv felelősségét.
- [13] Arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes által meghozott határozatok alapvetően a hosszú ideje rendszeresen jogszabályellenes magatartást tanúsító felperesi magatartásra adott hatósági intézkedések. A hatóságnak mérlegelnie kellett a lakossági bejelentések és az állategészségügy, valamint az állatvédelem kapcsán a feleket ért érdeksérelmet és a bíróság álláspontja szerint alapvetően helyesen döntött az alperes az állatok elkobzásáról és gondozásba vételéről. Önmagában az, hogy eljárásjogi szabálysértést vétett a hatóság, a közigazgatási jogkörben okozott kár megállapításához elegendő jogalapot nem ad, különös tekintettel arra, hogy a második közigazgatási határozatot a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság érdemében nem is vizsgálta.
- [14] Mivel az elsőfokú bíróság a jogellenes magatartást nem tartotta megalapozottnak, így a további felperesi hivatkozásokat már nem vizsgálta annak ellenére, hogy a tanúkat meghallgatta és a perben igazságügyi szakértőt rendelt ki. Megjegyezte ugyanakkor, hogy a felperes a kártérítés további feltételeit sem bizonyította, kereseti kérelmének összecszerúségét nem igazolta az elhullott állat vonatkozásában az elhullás okára egzakt adat nem állt rendelkezésre.
- [15] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperesnek 1.100.000 forint kártérítés és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte.
- [16] Fellebbezése indokolásában arra hivatkozott, hogy amennyiben helyes az elsőfokú bíróság ítéletének az az érvelése, hogy a kifogásolt alperesei közigazgatási határozatokat nem különös súlyú tévedések alapozták meg, akkor is tény, hogy az elkobzás ideje alatt a felperes elesett attól a lehetőségtől, hogy a lovak csikókat hozzanak világra, és azok értékesítéséből bevételre tegyen szert. Ettől a lehetőségtől a felperes a hatályon kívül helyezett közigazgatási határozatok folytán esett el, így álláspontja szerint a kártérítési igénye jogalapjában megalapozott.
- [17] Hivatkozott arra is, hogy téves az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy nem sikerült bizonyítania a keresete összecszerúségét. Előadta, hogy tanúkkal igazolta, hogy milyen összegért értékesített egy-egy csikót, illetve a kirendelt igazságügyi szakértő is nyilatkozott a csikók és az elhullott ló értékére. Nem vitatta a szakértőnek azt a megállapítását, hogy a

statisztikai adatok alapján egy ló 1,4 évente hoz világra egy csikót, ezt figyelembe véve állította, hogy az elkobzás ideje alatt a felperes 10 csikó szaporulattól esett el.

- [18] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.
- [19] Hangsúlyozta, hogy a perben a felperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy kár érte, illetve annak összegét, a felperes azonban e kötelezettségének nem tett eleget, amely tény önmagában a kereset elutasításához vezet. Kiemelte azt is, hogy a felperes az állattartás során a legalapvetőbb jogszabályi előírásokat sem tartotta be, nem értékesíthetett élő állatot sem belföldön, sem külföldön, mert annak nem voltak meg a jogszabályi feltételei, a felperes állományában keletkező szaporulat így – akár az elkobzás ideje alatt, akár annak alkalmazása nélkül – forgalomképtelen volt. Hivatkozott továbbá arra is, hogy az alperes határozatai és a felperest állítólagosan ért kár között nem áll fenn okozati összefüggés, így jogalap hiányában megalapozatlan a felperes keresete.
- [20] A fellebbezés nem megalapozott.
- [21] Az elsőfokú bíróság ítéletében a tényállást hiányosan állapította meg, mert az anyagi jogi felülbírálat szempontjából releváns tényeket – bár azok a bizonyítás eredményeként megállapíthatók – az elsőfokú ítélet nem tartalmazza. A bizonyítás eredményét erre tekintettel a másodfokú bíróság okszerűtlennek minősítette, és a tényállást a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369.§ (3) bekezdés a) pontja alapján a következőkkel egészíti ki:
- [22] A Somogy Megyei Kormányhivatal helység4i Járási Hivatal Járási Állategészségügyi és Élelmiszer Ellenőrző Hivatala a 2015. január 7-én kelt SO-6I/AEH/521-3/2014. ügyiratszámú határozatával a felperest kötelezte a tulajdonában álló, címl. szám alatt tartott lovak vonatkozásában legkésőbb 2015. május 1-ig a fertőző kevésvérűség és takonykór felderítésére irányuló vérvétel, igazolt tartós megjelölés és lóútlevel beszerzése, a ló Tenyészet Információs Rendszerbe (TIR) történő bejelentés igazolására. Ennek elvégzése időpontjáig az említett lóállományra forgalmi korlátozást rendelt el azzal, hogy a korlátozás ideje alatt a tartási helyről lovat kivinni vagy oda bevinni nem szabad.
- [23] A felperes a határozatban foglaltakat sem a megjelölt határidőre, sem azt követően nem teljesítette a perbeli közigazgatási határozatok alapján elkobzott lovak tekintetében.
- [24] A felperes által lótartásra használt helység1i ingatlanról 2017 márciusában szállítottak el öt elkobzott lovat, azokat a felperes – egy kivételével, amelyik az elkobzás ideje alatt elhullott – 2019. decemberében kapta vissza. Az elkobzás ideje alatt került sor az elkobzott lovak chipelésére, vérvételére és lóútlevellel ellátására, amelynek költségét a helység2 viselte (tanúl tanú vallomása, 21. számú jegyzőkönyv 8. oldal 4. bekezdés)
- [25] A felperes állítása szerint az elkobzott öt ló három évig (2017-2018-2019), amíg a mentőközpontban voltak, rendes ütemezés és rendes tartási körülmények között évente egy-egy csikót ellett volna, ami három évre 15 csikót jelent. Ebben az időszakban a csikókat minimálisan 200.000 forintért tudta volna értékesíteni, így elmaradt bevételkiesése az elkobzásból adódóan 3.000.000 forint volt, amelynek megtérítésére 2021. október 11. és 2022. április 27. napján az alperest jogi képviselő útján írásban felszólította. 2021. november 11. és 2022. június 15. napján kelt válaszelevelében az alperes a kárigényt elutasította.
- [26] Az elhullott ló értékét a felperes keresetlevelében 1.000.000 forintban, elmaradt haszna összegét 15x200.000 forintban, majd módosított keresetében 14 x 200.000 forintban jelölte meg.
- [27] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében a (2) és (4) bekezdésben foglalt eltéréssel - az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó

fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a fellebbezésben fel kell tüntetni határozott kérelmet arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését, vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül, a d) pont szerint pedig meg kell jelölni azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az alperesek által megjelölt körben gyakorolta, az ebben a körben megjelölt jogszabálysértéseket, és a jogszabálysértés felperes által megjelölt indokait vizsgálta.

- [28] Az elsőfokú bíróság ítéletét a kiegészített tényállás alapján érdemben felülbírálvá, megalapozatlannak találta a másodfokú bíróság a felperes fellebbezését, mert az elsőfokú bíróság nem sértette meg az irányadó jogszabályi rendelkezéseket azzal, hogy az alperes kártérítési felelősségének hiánya miatt a keresetet elutasította.
- [29] A Ptk. 6:519. §-a szerint aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól a károkozó, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható.
- [30] A Ptk. 6:548. § (1) bekezdése értelmében közigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kárt közhatalom gyakorlásával vagy annak elmulasztásával okozták, és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá közigazgatási perben nem volt elhárítható.
- [31] A jogellenességgel kapcsolatban kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a polgári jog nem a magatartás, hanem annak következménye, azaz a károkozás jogellenességét deklarálja és szankcionálja. Polgári jogi értelemben nem a magatartás, hanem a károkozás jogellenes (BDT2023. 4682). A Ptk. 6:520. §-a már kifejezetten kimondja, hogy minden károkozás jogellenes, kivéve az ott felsorolt eseteket (károsult beleegyezése, jogos védelem, szükséghelyzet, jogszabály által megengedett magatartás). Ha a magatartás kárt okoz, az – jogellenességet kizáró körülmény hiányában – jogellenes károkozásnak minősül, ezért önmagában a magatartás jogellenességét a Ptk. 6:520. §-a alapján sem megállapítani, sem bizonyítani nem kell. Ha pedig nem állapítható meg a károsult által megjelölt magatartással okozati összefüggésben bekövetkezett kár, akkor a magatartást értékelni, minősíteni, annak "jogellenességét" megállapítani nem lehet.
- [32] A perbeli esetben a felperes a kárát a tulajdonában álló lovak szaporulatának elmaradásából származó elmaradt hasznában és a tulajdonában álló egy ló elhullásából eredő vagyonszerzésben jelölte meg, amely kár elviekben állhat okozati összefüggésben az alperes magatartásával, ezért vizsgálható volt a kár bekövetkezése.
- [33] A perben az alperes vitatta, hogy az alperes határozatai alapján elkobzott lovak a felperes tulajdonában álltak volna. Bár az alperes perbeli határozatainak rendelkező része az elkobzott lovak tulajdonosaként a felperest jelölte meg, a Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.K.27.140/2017/3/II. számú ítéletének indokolása szerint (8. oldal 5. bekezdés) a felperes keresetében azt állította, hogy a lovaknak nem ő (id. felperes1), hanem ifjabb érdekelt1 a tulajdonosa, aki a felperest a lovak gondozásával és felügyeletével bízta meg.
- [34] A lófélék egyedeinek azonosításáról szóló 110/2013. (IV. 9.) Korm. rendelet 2.§ (1) bekezdés 15. pontja szerint lóútlevél: a 2015/262/EU bizottsági végrehajtási rendelet I. mellékletében meghatározott adatokat tartalmazó hatósági bizonyítvány; a 13. pont szerint a lótulajdonos nyilvántartó betétlap: a lóútlevél kiadásakor, illetve minden bejelentett tulajdonosváltáskor a lótulajdonos részére a központi adatbázis alapján a kibocsátó szerv által kiállított hatósági bizonyítvány, amely a lóútlevélben szereplő tulajdonosbejegyzéssel együtt igazolja a tulajdonjogot, és amellyel a tulajdonosváltás bejelenthető.

- [35] A perben a fentieknek megfelelően a felperes tulajdonjogát az alperes vitatása ellenére nem igazolta, elismerte, hogy az alperes határozatai alapján tőle elkobzott lovak lóútlevéllal és egyéb a jogszabály által előírt dokumentumokkal nem rendelkeztek (21. jegyzőkönyv 16. oldal utolsó és 17. oldal első bekezdés).
- [36] A felperes tulajdonjogának igazolása hiányában az alperes keresettel érintett határozataival összefüggésben a felperes tulajdonában bekövetkezett kár megállapítására nincs lehetőség.
- [37] A 110/2013. (IV. 9.) Korm. rendelet 4. § (1) bekezdése szerint azonosítatlan lóféle egyede nem hozható forgalomba.
- [38] E jogszabályhelyre, valamint a kiegészített tényállás szerint a felperes által lótartásra használt ingatlanon elrendelt forgalmi korlátozásra tekintettel elkobzás hiányában sem lett volna forgalomképes az elkobzott lovak szaporulata, így annak értékesítéséből a felperesnek legális jövedelme sem származhatott volna.
- [39] Nem áll rendelkezésre a perben semmilyen bizonyíték arra sem, hogy elkobzott lovak egyikének elhullása milyen okra vezethető vissza, hiányzik tehát a felperes által állított kár és az alperes közigazgatási határozataival elrendelt elkobzás közötti okozati összefüggés bizonyítottsága is.
- [40] Fellebbezési hivatkozásával szemben a felperes az általa állított kár összegét sem bizonyította. Nem támasztja alá ugyanis a perben beszerzett aggálytalan szakértői vélemény a felperes tényelődadását a három év alatt elérhető szaporulat darabszáma és a csikók eladási ára körében sem, rámutatva ugyanakkor arra, hogy nem veszi figyelembe a felperes az állított kár kiszámítása során az elkobzás hiányában felmerülő tartási költségeket sem. A felperes által az összepszerűség bizonyítására meghallgatni kért tanúk vallomása az összepszerűség bizonyítására alkalmatlan, hiszen ők az eladási ár összegéről a felperestől szereztek tudomást.
- [41] A kár bekövetkezésének és az okozati összefüggésnek a bizonyítottsága, így a károkozásnak mint jogellenes magatartásnak a hiányában az alperes kártérítési felelősségének megállapítására nincs törvényes lehetőség, szükségtelen volt ezért az elsőfokú ítélet indokolásában rögzített körülmények vizsgálata, az ugyanis, hogy az alperesnek a közhatalom gyakorlása során hozott döntéseiben a jogalkalmazási vagy jogi értelmezési tévedések kirívóan súlyosak-e, nem a jogellenesség, hanem a felróhatóság körében értékelendő körülmények.
- [42] A fentiek okán az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítélete megfelel az anyagi jognak, azonban annak elsőfokú ítéletben rögzített indokai tévesek, azt a másodfokú bíróság mellőzi, ahelyett a másodfokú bíróság a kereset elutasításának indokait a fent kifejtettek szerint adta meg.
- [43] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a per fő tárgya tekintetében helybenhagyta.
- [44] Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban az elsőfokú ítéletben rögzítettekkel szemben nem személyes költségmentességben, hanem személyes költségfeljegyzési jogban részesült, amelyre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp.383.§ (6) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, hivatalból határozott a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről, és az erre vonatkozó elsőfokú döntés mellőzése mellett a Pp. 102.§ (1) bekezdése alapján annak megfizetésére a pereszes felperest kötelezte.
- [45] A felperes fellebbezése alaptalan volt, ezért a Pp. 83.§ (5) bekezdése alapján a felmerült perköltsége a terhén marad, és a Pp. 83.§ (1) bekezdése értelmében köteles az alperes Pp. 81.§ szerint felszámított másodfokú perköltsége megtérítésére, amely az alperest képviselő ügyvéd munkadíjából áll, és amelynek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban

megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg.

- [46] A másodfokú bíróság a Pp. 102.§ (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest, hogy a meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 78. § (4) bekezdése szerint fizesse meg, egyúttal a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése alapján tájékoztatta az alperest az esedékesség időpontjáról, valamint a fizetés során a közlemény rovatban feltüntetendő adatokról. Tájékoztatja a felperest arról is, hogy ha az illetéket fizetési kötelezettségnek határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az illetékekről szóló törvény rendelkezéseit és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Pécs, 2025. október 29.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, dr. Berki Csilla s.k. bíró